

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS EKSTRA"

Naujienlaiškis Nr. 127

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- [Brangūs tikėjimo namiškiai ir draugai](#)
- [Ar Dievas mus paliko?](#)
- [IN MEMORIAM](#)
- [Algimanto Baranausko liudijimas](#)
- [Apdovanojimas už ypatingą tarnystę](#)
- [Eilėraščiai](#)
- [Citasos](#)

Brangūs tikėjimo namiškiai ir draugai,

norėtume su jumis pasidalinti išvalgomis ir mintimis apie šių dienų ženklus ir įvykius.

Ant žmonijos kūno tai šen, tai ten pasirodo kraujuojančios žaizdos ir pūliniai. Pasaulis neramus, dažnai nenuspėjamas, o kai kurie įvykiai, ypač tie, kurie vyksta visai netoli, pavyzdžiui, Ukrainoje (ir ne tik), kelia nerimą ir baimę. Kaip mums į tokius įvykius – ženklus reaguoti? Kristus švelniai priekaištaudamas sako: *„Atėjus vakarui, jūs sakote: ‘Bus giedra, nes dangus raudonas’ - ir rytmetį: ‘Šiandien bus lietaus, nes rausta apniukęs dangus.’ Taigi jūs mokate aiškinti dangaus veidą, o laiko ženklų - ne.“* (Mt 16,2-3)

Kitą kartą Jėzus kalbėjo: *„Girdėsite apie karus ir karų gandas. Žiūrėkite, kad neišsigastumėte, nes reikia, kad visa tai įvyktų.“* (Mt 24,6) Ar tai galėtų reikšti, kad nesantaika ir karai yra Dievo valia? Jokių būdu ne, nes Jo Žodyje randame paaiškinimą: *„Iš kur atsiranda karai, iš kur tarp jūsų kivirčiai? Ne iš kur kitur, tik iš jūsų užgaidų, kurios nerimsta jūsų sąnariuose.“* (Jok 4,1) Kitaip sakant, tai yra neišgydyto žmogaus nuodėmingumo vaisius. Pranašas Izaijas sako apie tokius nedorybėmis apsikrovusius žmones, kad jie yra *„kaip jūra, pašiaušta audros ir negalinti nurimti. Jos bangos išmeta dumblą ir nešvarumus.“* (Iz 57,20)

Iš žurnalo jaunimui „Jaunystei žydint“ 1938 m. Nr.1

Visa tai matome šiandien, ir šie ženklai ragina mus iš naujo patikrinti savo gyvenimo vertybes, pasitikrinti savo tikėjimo kokybę ir kelio kryptį. Ar tai nėra ženklas, skatinantis mus dėkoti Dievui už tai, kad šiandien virš mūsų taikus dangus? Ar tai nėra ženklas, raginantis dalintis meile vienas kitam? Ar būtų teisinga pasislėpti nuo Ukrainos žmonių, ištikėtų baisios nelaimės, ir tarsi pabėgti nuo košmariško sapno nesiklausant ir nežiūrint žinių? Tikriausiai ne! Bet tikrai galime išnaudoti kiekvieną progą ir melstis, kad Ukrainoje būtų sustabdyti karo veiksmai. Galime melstis už ten gyvenančius krikščionis, kad jie skaudžiuose išbandymuose liktų ištikimi Viešpaties liudytojai.

Be abejo, būtų teisinga savo meilę ir užuojautą Ukrainos žmonėms parodyti įvairiais veiksmais: laiškais, telefono skambučiais ar kitaip drąsinant juos. Reikalinga ir materialinė pagalba karo pabėgėliams ir pasilikusiems savo šalyje.

Pagaliau prisiminkime dar vieną mūsų Gelbėtojo Jėzaus pamokymą: mylėti priešus. Tai tikrai nelengva užduotis, kuri mums gali atrodyti neįmanoma. Bet galime prašyti Viešpatį, kad nugalėję savo negalėjimą melstumėmės už tuos, kurie nežino, kas yra atsakomybė Kūrėjui, kas yra nuodėmė ir gili atgaila dėl jos, kurie dėl savo dvasinio aklumo nežino ką daro. Kaip tikri Dievo vaikai, būkime taikdariai žvelgdami į Didįjį Žmogaus Sūnų.

*Vladimiras Sereda,
Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos pirmininkas*

*Albertas Latužis
Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos pirmininkas emeritas*

Ar Dievas mus paliko?

Gal jums teko girdėti apie Bilio Gremo dukters dalyvavimą pokalbių laidoje, kurios pagrindinė tema buvo rugsėjo 11-osios teroro aktas JAV?

Pokalbių laidos vedėja uždavė klausimą: „Kaip Dievas leido tokiam baisumui įvykti?“

Anna Grem-Lotz atsakė labai išsamiai ir blaiviai:

„Aš tikiu, kad Dievas, lygiai kaip ir mes, sielojasi dėl to, kas įvyko. Tačiau mes patys metai po metų vijome Dievą lauk iš mūsų mokyklų, iš mūsų valdžios, iš mūsų gyvenimo. Ir aš manau, kad Dievas, pats būdamas džentelmenas, tiesiog atsitraukė. Ar galime tikėtis iš Dievo palaiminimo ir apsaugos, jei patys reikalaujame, kad Jis mus paliktų?“

Prisiminkime kai kuriuos faktus.

Man atrodo, kad viskas prasidėjo tada, kai Medlin Miurej O'Chara (neseniai ji buvo nužudyta) pareiškė, kad mokykloje ne vieta maldai. Ir mes tarėme: „Gerai.“

Po to kažkas pasakė, kad mokykloje geriau neskaityti Biblijos. (Knygos, kurioje mokoma: „Nežudyk. Nevok. Mylėk artimą kaip patį save!“) Ir mes tarėme: „Gerai.“

Po kiek laiko Dr. Bendžaminas Spokas pasakė, kad mums nedera savo vaikams taikyti fizinę bausmę, kai jie blogai elgiasi, nes tuo pakenksime jų mažoms asmenybėms - pakenksime jų savigarbai. (Dr. Spoko sūnus nusižudė). Taigi mes nutarėme, kad toks specialistas kaip jis žino, ką kalba, ir pasakėme: „Gerai.“

Vėliau kažkas pasakė, kad mokytojai ir auklėtojai neturėtų bausti mūsų vaikų už blogą elgesį. Ir tada mokyklų vadovybė pareiškė, kad niekas iš mokytojų neturi teisės net prisiliesti prie moksleivių, nes mes nenorime, kad spauda apie mus rašytų blogai, ir visiškai nepageidaujame, kad mus paduotų į teismą. (O juk yra didelis skirtumas tarp drausminimo ir mušimo, žeminimo, spardymo ir pan..) Tad mes pasakėme: „Gerai.“

O tada kažkas pasiūlė, kad leistume savo dukterims daryti abortus, jei jos to nori, kad joms net nereikės pasisakyti apie tai tėvams. Mes pasakėme: „Gerai.“

Paskui vienas didžiai išmintingas mokyklų direktorių tarybos narys pasamprotavo, kad berniukai yra berniukai, jie vis vien „tuo“ užsiiminės, tad reikia jiems duoti prezervatyvų, ir tegu sau smaginas, kiek tik nori, o sakyti tėvams, kad prezervatyvai gaunami mokykloje, nėra jokio reikalo. Mes pasakėme: „Gerai.“

Netrukus vienas iš mūsų išrinktų aukštų pareigūnų pareiškė, kad visai nesvarbu, kaip mes elgiamės savo asmeniniame gyvenime, svarbiausia, kad gerai atliktume savo pareigas. Ir mes jam pritardami sutikome, kad mums visai nesvarbu, ką pareigūnai, tarp jų ir prezidentas, veikia savo asmeniniame gyvenime. Kad tik turėtume darbą ir šalies ekonomika būtų gera.

Tada kažkas pasakė: "Spausdinkime žurnalus su nuogomis moterimis ir vadinkime tai sveiku išaukštintu moters kūno grožio vertinimu." Ir mes pasakėme : „Gerai.“

O po to kažkas pastūmė šį „aukštinantį meną“ dar per žingsnį „pirmyn“ ir ėmė spausdinti nuogų vaikų nuotraukas. Maža to, jas išplatino internete. O mes pasakėme: „Gerai, jie turi žodžio laisvę.“

Tada pramogų industrija nutarė rengti televizijos šou ir sukurti filmus, propaguojančius nešvankyles, smurtą, nesantuokinį seksą. Be to, kurti muziką, skatinančią prievartą, narkotikus, žudynes, savižudybę, satanizmą. Juk tai tik pramogos, nedarančios jokios žalingos įtakos, juk niekas į tai rimtai nežiūri, tad pirmyn...

O dabar mes sukame galvas, kodėl mūsų vaikai neturi sąžinės, nemoka atskirti gėrio nuo blogio, kodėl šaltakraujiškai žudo nepažįstamus, savo bendramokslis, save pačius?... Galimas daiktas, kad suprasime kodėl, jei pakankamai ilgai mąstysime. „KĄ PASĖSI, TAI IR PJAUSI.“

* * * * *

Laiškas: „Brangusis Dieve, kodėl Tu neišgelbėjai tos mergytės, kurią nušovė mūsų klasėje? Nuoširdžiai Tavo – sunerimęs moksleivis.“

Atsakymas: „Brangusis sunerimęs moksleivi, esu mokyklose uždraustas. Nuoširdžiai Tavo – Dievas.“

Keista, kad žmonės visiškai nesiskaito su Dievu, o tada stebisi, kad pasaulis ritasi į pragarą.

Keista, kad mes tikime viskuo, ką rašo laikraščiai, bet abejojame tuo, kas pasakyta Biblijoje.

Keista, kad visi nori į dangų, bet su sąlyga, kad nereikėtų tikėti, mąstyti, kalbėti ir daryti taip, kaip moko Biblija.

Keista, kad žmonės sako, jog tiki Dievą, ir tuo pačiu metu seka paskui šėtoną, kuris, beje, irgi „tiki“ Dievą.

Keista, kad mums patinka teisti kitus, bet nepatinka būti teisiamiems.

Keista, kad tūkstančiai anekdotų yra siuntinėjami elektroniniu paštu ir išplinta tarsi miško gaisras. Bet gavęs laišką, kuriame kalbama apie Viešpatį, žmogus kelis kartus pagalvoja, ar verta jį siųsti toliau.

Keista, kad visa, kas žema, vulgaru ir bjauru, visur prasiskverbia be kliūčių, tačiau atviri pokalbiai apie Dievą mokyklose ir darbovietėse ryžtingai nuslopunami.

Keista, kad žmogus sugeba būti toks uolus dėl Kristaus sekmadieniais ir toks nematomas krikščionis šiokiadieniais.

Keista, kad mes labiau rūpinamės tuo, ką apie mus pagalvos žmonės, negu tuo, ką apie mus galvoja Dievas.

O tada įvyksta kas nors tokio, kas pasaulį išmuša iš vėžių. Mes nusivylę, kad Dievas neįsikišo. Argi tai nebuvo Jo pareiga?...

IN MEMORIAM

Algimantas Baranauskas

Šių metų vasario 1 d. Viešpats pašaukė Amžinybėn ilgametį Klaipėdos ev. baptistų bendruomenės narį Algimantą Baranauską, einantį 88-uosius gyvenimo metus. Dar jaunystėje, 1953 m., Algimantas tuometinėje Žemaitkiemio bendruomenėje krikštu paliudijo savo tikėjimą Kristumi. Jis aktyviai dalyvavo Klaipėdos bendruomenės gyvenime. Giesmės ir muzikos mylėtojas, jis dalyvavo chore ir orkestre, buvo bendruomenės tarybos narys.

Atgavus istorinį baptistų bažnyčios pastatą drauge su kitais rūpinosi patalpų remontu ir gautos labdaros dalinimu stokojantiems. Nuo pat 1992 m. „Gideonio brolių“ asociacijos įsteigimo Lietuvoje buvo aktyvus Klaipėdos grupės narys, rūpinosi Šv. Rašto platinimu mokyklose, ligoninėse ir kitose „Gideonio brolių“ tarnystės vietose. Beveik 62 metus truko Algimanto ir Olgos Dagytės santuoka.

Vasario 3 d. nemažas artimųjų, giminių ir tikėjimo namiškių būrys palydėjo velionį į Kisinių kapines, kur jis atgulė šeimos kapavietėje šalia kitų čia besiilsinčių. Iki pasimatymo pas Viešpatį, mielas broli Algimantai!

Pateikiame Algimanto Baranausko liudijimą, kurį jis parašė apie 2010 m.

Algimanto Baranausko liudijimas

Kiekvieno žmogaus gyvenime nutinka įvairūs įvykiai. Labai svarbu ko nors iš tų įvykių išmolti, teisingai juos suprasti ir įvertinti. Ypač svarbu tikinčiam žmogui pamatyti tuose įvykiuose Dievo ranką. Viešpats nuolat kalba žmogui – per Žodį, per įvykius, jo buitį. Ar girdime, ar norime klausytis, ar suprantame? Deja, dažnai liekame abejingi!

Kai šiandien žvelgiu atgal ir apmąstau savo praeitį, matau Dievo globą, Jo ranką, kuri ne kartą man išgelbėjo gyvybę ir apsaugojo nuo nelaimės. Klausiu savęs: kodėl? Noriu suprasti, kodėl Dievas pastebėjo mane, nuodėmingą žmogų? „*Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau,*“ – sako Kristus (Jn 15,16).

Vaikystėje labai mėgau skaityti. Laiko likdavo ne per daugiausiai, nes daug jo atimdavo ūkiu darbai, namų ruoša. Gyvenome ūkiškai, laikėme gyvulius, kuriais reikėdavo rūpintis, o šeimoje iš šešių vaikų aš buvau vyriausias. Mama buvo mokytoja, o jos darbovietė būdavo dažnai kaitaliojama, tad mums ne kartą teko su visa manta kraustyti iš vienos vietos į kitą. Kai man buvo apie 12 metų, atsikraustėme į Šilutės rajono Tumelių mokyklą. Tvarkiau jos palėpę ir ten radau storą knygą nuplėštais viršeliais, gotiškomis raidėmis. Supratau, kad tai Biblija lietuvių kalba. Pradėjau skaityti. Iš pradžių sekėsi labai sunkiai, gotiškas šriftas buvo neįprastas, bet netrukus jį perpratau. Buvo labai įdomu, kiekvieną laisvą minutę stengdavausi skaityti. Kiti vaikai neduodavo ramybės, kviesdavo žaisti. Kad manęs nerastų, aptikau nuostabią vietelę. Pastogėje buvo apvalus langelis, ir atsisėdęs po juo ant sijos galėjau ramiai skaityti. Gana ilgai manęs niekas nerasdavo, o aš pats tylėdavau ir neišsiduodavau – tegu ieško. Bet kartą mano brolis Vladas pastebėjo mane slaptavietėje... Teko tėvams pasiaiškinti, kur vis pradingdavau, ir pagirtas, aišku, nebuvau. Bet Bibliją vis vien perskaičiau.

Tais sovietiniais laikais buvo stengiamasi išguiti tikėjimo tiesas, ir buvo didelė negarbė, jei esi tikintis. Į pokalbius apie Dievą stengdavausi neišivelti, bet būdavo labai pikta, kai žmonės apie Jį kalbėdavo nepagarbiai. Gyvenimas susiklostė taip, kad mūsų šeima susipažino su tikinčiais žmonėmis. Pamatėme jų tarpusavio santykius, bendravimą, nuoširdų pasitikėjimą Dievu. Pamaldos, arba, kaip tada sakydavo, surinkimai, vykdavo sekmadieniais tikinčiųjų namuose, nes Žemaitkiemio baptistų maldos namai buvo uždaryti. Ten buvo kažkas, ko mes neturėjome. Mums patiko jų giesmės. Meldėsi jie savais žodžiais, ne taip, kaip mes buvome įpratę – daug kartų kartoti tas pačias išmoktas maldas. Nuoširdumas, paprastumas ir, kaip jautėme, tikras tikėjimas vertė mus kritiškai žiūrėti į savo katalikišką tikėjimą ir daryti išvadas. Stengdavomės pastoviai lankytis pamaldose. Keitėsi mūsų pasaulėžiūra. Dievo Žodis beldėsi į mūsų širdis.

Prisimenu, tebegyvenome Tumeliuose. Man buvo 14 metų. Važiavome parsivežti šieno. Skubėjome, nes artinosi audra. Susėdom į vežimą, susikrovę šakes, bet viena iš jų per neapdairumą buvo įdėta kotu į priekį. Aš pats atsisėdau pačiame gale, per metrą nuo vežimo krašto. Pavarius arklius ristele, tos šakės kotas nuslydo, atsirėmė į žemę, o šakės nagai pakabino mane ir išsviedė ant žemės. Matyt, nukentėjo šonkauliai, nes visą savaitę skaudėjo, negalėjau giliau įkvėpti. Bet viskas galėjo baigtis kur kas liūdniau. Galėjo šakė perdurti mane ir sunkiai sužaloti. Tačiau gal ir nesupratau, bet vėliau įsitikinau, jog tai buvo gailėstinga Viešpaties Apvaizda.

Buvo laikotarpis, kai gyvenome Rusnėje. Tais 1952 metais mudu su broliu Vytautu mokėmės Klaipėdoje ir surinkimuose lankydavomės rečiau. Netikėtai mūsų mamą paskyrė į kitą mokyklą – į Kvietiniškes (7 km už Vainuto), o iš ten iki Žemaitkiemio, kur dažniausiai vykdavo pamaldos, buvo apie 40 km. Mama su mažaisiais vaikais jau buvo išsikėlusį į Kvietiniškes, o tėvelis, kurį mes vadindavome papa, pamažu ruošėsi persikraustyti su likusiu turtu. Per karą susprogdintas tiltas per Nemuną tuo metu dar nebuvo atstatytas. Žmones, vežimus, automašinas perkeldavo nedidukas keltas. Prieš Naujuosius metus buvau parvykęs iš Klaipėdos. Su papa pakrovėme vežimą šieno, ir aš išleidau jį į kelionę, o pats pasilikau Rusnėje saugoti likusio turto. Tenykštis jaunimas ruošė naujametinį karnavalą, pakvietė ir mane, net vaidmenį paskyrė. O tikintieji ruošėsi sutikti Naujus metus Saugose, Grigužių namuose. Mamai buvau pažadėjęs būtinai nuvykti. Gruodžio 30-tą po karnavalo repeticijos nuėjau prie Nemuno pasižiūrėti. Pakraščiai užšalę, keltas išalęs į ledą, o upės viduriu teka srovė. Patekti į kitą krantą neįmanoma. Apsidžiaugiau: vadinasi, Naujuosius sutiksiu Rusnėje.

Rytą atsikėlęs apsirengiau. Širdis – nerami, labai nenorėjau nuvilti mamos. Nueisiu dar kartą ir įsitikinsiu, kad neturiu galimybės patekti į kitą krantą. Užlipęs ant dambos nustebau. Nemunas visiškai užšalęs! Į roges įkinkyta pora arklių ristele skrieja per ledą, iš kito kranto ant ledo užvažiavo „polutorka“ (rusiškas pokario laikų sunkvežimis). Man besistebint, privažiavo juodbėrio arklio traukiamos rogės, o jose sėdėjęs vyras pakvietė: „Sėsk, berniuk, pavešiu!“ Aš ir įsėdau. Jis važiavo į Šilutę. Visą kelią pykau ant savęs, kam įsėdau į roges. Visi būtų patikėję, kad persikelti nebuvo sąlygų, galėjau sau likti Rusnėje, juk taip norėjau dalyvauti karnavale! Naujųjų metų išvakarėse nuo Šilutės iki Saugų jokio transporto nebuvo, tad 15 km atstumą teko įveikti pėsčiomis.

Atėjęs į Grigužių namus jau radau būrelį susirinkusių. Netrukus prasidėjo pamaldos. Pamokslininkas Vilius Klumbys leido pasireikšti jaunimui. Jauni žmonės liudijo, giedojo, dalijosi išgyvenimais ir savo troškimu tarnauti Dievui. Visa, ką girdėjau, mane labai paveikė. Džiaugiausi, kad esu čia. Tai buvo mano atsigręžimo į Dievą vakaras, o prasidėję 1953-ieji – mano dvasinio kelio pradžia.

Nuo tol visada stengiausi dalyvauti pamaldose. Įsimintinos man buvo 1953 m. Velykos. Šeštadienį, kaip buvo įprasta, suvažiavo žmonės iš toliau ir arčiau. Prasidėjo vakarinės pamaldos, jose buvo kalbama apie Jėzaus auką. Tą vakarą pirmą kartą išdrįsau viešai pasimelsti. Tai buvo tik keli žodžiai, bet išstarti nuoširdžiai, su tikėjimu: „Viešpatie, Tavasis kraujas teapvalo mane!“

Sekmadienį po pamaldų pabendravę išsiskirstėme į namus. Velykų dieną joks transportas nekursavo, visus 40 km teko eiti pėsčiomis. Namus pasiekėme saulei tekant ir išvargę su malonumu virtome į lovas. Praėjo savaitė. Po vakarienės pagiedoję kelias giesmes nuėjome miegoti. Kaip buvau įpratęs, atsiklaupiau prie lovos maldai. Prašiau Dievo atleidimo ir apsaugos. Mano dvasia šlovino Viešpatį ir dėkojo. Užplūdo toks ypatingas jausmas! Džiaugiausi, kad Viešpats suteikė man savo malonę.

Tų pačių metų liepos 12 dieną kartu su broliais Vytautu ir Vladu buvau pakrikštytas Veiviržo upėje. Mąstau apie šiuos įvykius ir matau Viešpaties vedimą. Tai Jis per naktį užšaldė Nemuną ir paragino tą žmogų pakviesti mane sėsti į roges, kad nesukvailiočiau likti Rusnėje, o patekčiau į Saugą, kur tikinčiųjų būrelyje praleistas vakaras buvo man toks reikšmingas.

Atėjo laikas, ir buvau pašauktas tarnauti kariuomenėje. Mus vežė 13 parų kroviniuose vagonuose, kol pasiekėme Vidurinę Aziją, Taškentą. Mus pasitiko 30 laipsnių karštis, nors buvo spalio pabaiga. Nelengva buvo priprasti prie tokio klimato. Mūsų dalinys radijo kontrolės punkte buvo nedidelis, tik 24 kareiviai, iš jų net trys buvome lietuviai iš Šilutės rajono. Beje, visi kareiviai buvo komjaunuoliai, tik aš ne. Buvau raginamas įstoti, bet atsisakiau.

Parašiau namiškiams, kad atsiųstų Naująjį Testamentą, ir netrukus gavau. Laisvalaikiu paskaitydavau, bet buvau pastebėtas. Lovos kaimynas Stasys paprašė duoti ir jam paskaityti. Daviau. Po poros dienų gražino dailiai į baltą popierių įvyniotą. Kitą dieną atėjęs vadas liepė lovas, spinteles ir kitokį inventorių išnešti į kiemą. Tikrino. Atidaręs mano spintelę pamatė įvyniotą Naująjį Testamentą: o kas čia? Atsakiau, kad Šventasis Raštas. Truputį pamąstęs pasakė: „Kariuomenėje draudžiama turėti religinių knygų. Neatimu ir neįsakau sunaikinti. Išsiųsk į namus.“ Atidavė. Supratau, kad mano draugas įskundė.

Netrukus buvau išsiųstas į kitą dalinį – reaktyvinių lėktuvų kuro saugyklą netoli Bucharos. Ten buvome aštuoni kareiviai ir keturi karininkai. Po poros dienų atsiuntė dar vieną kareivį. Šis išsiskyrė iš kitų – nerūkė, nesikeikė. Po darbo, kai ilsėdavomės, skaitė laiškus ir dar kažką. O kartą ėmė ir užniūniavo man pažįstamą giesmę. Aš jam pritariau. Jis atidžiai pažvelgė į mane. Išėjome į lauką, o jis – jo vardas buvo Isaakas – man sako: „Aš jau seniai tave stebiu. Tu ne toks kaip visi, bet kai pritarei giesmei, supratau, kad esi tikėjimo brolis. Girdėjau, kad Bucharoje yra maldos namai ir būrys tikinčiųjų.“ Sutarėme, kad sekmadienį prašysimės išleidžiami ir eisime ieškoti savo brolių ir seserų. Nuo dalinio iki Bucharos 18 km.

Sekmadienį mus išleido, ir per dykumą pėsti išėjome ieškoti tikinčiųjų. Už kelių kilometrų pavijome labai šnekų žmogelių, vedantį asilą už apynasrio. „Kodėl nejoji?“ – klausiamo. „Žinai asilišką būdą: užsispyręs, kai tik užsėdu – stovi, net plakamas neina. Paimu už apynasrio – eina, pusvalandį vargstu.“ Pristatė: „Mano pavardė nors žydiška, bet aš ne žydas. Vokiečių kilmės. Esu kiaulių fermos vedėjas. Chruščiovas įsakė, kad kiekvienas ūkis augintų kiaules, bet musulmonai uzbekai tą fermą lyg užkeiktą vietą lanku apeina. Atveža pašarą, išverčia – žinokis. Uzbeko net surišęs neįtrauktum į fermą, net uzbekas pirmininkas neužaina.“

Taip besikalbėdami priėjome pakeleivio namus. Pakvietė užėti į vidų. Padengė stalą, pakvietė pietauti. Iš spintelės ištraukė butelį degtinės. Gerti mudu griežtai atsisakėme. „O tai jūs negeriat kaip ir mano kaimynas? Jisai štundistas!“ Išbėgo ieškoti kaimyno. O mes džiaugėmės, kad jau atsivėrė kelias – surasime maldos namus! Netrukus šeimininkas atvedė kaimyną ir pristatė mus: „Čia tavo broliai štundistai!“ Susipažinome. Šeimininkas paliko mus pasikalbėti, pats turįs neatidėliotinių darbų. Sužinojome, kad Bucharoje tikrai yra maldos namai, pamaldos vyksta kas sekmadienį. Sutarėme, kad kitą sekmadienį jis mus tenai nuves.

Kitą sekmadienį šis brolis pristatė mus surinkimui. Buvome šiltai sutikti. Po pamaldų mus į savo namus pasikvietė ukrainiečių šeima. Visą tarnavimo laiką jie mus globojo, priimdavo su meile, o jų namų durys buvo atviros ne tik mudviem su Isaaku, bet ir netikintiems kareiviams. Visus pavaišindavo skaniais ukrainietiškais barščiais. Kas antrą sekmadienį su Isaaku prašydavomės išleidžiami, pasisakydavome, kur eisime, ką veiksime. Kartais prisidėdavo ir kiti kareiviai. Taip maldos namuose apsilankė visi mūsų tarnybos draugai.

Vieną gegužės dieną visi kareiviai buvome pasiųsti iškrauti iš manevrų grįžusio geležinkelio vagonų sąstato. Darbavomės. Kepino karštis. Apie 12 val. atėjo majoras ir sako man: „Baranauskai, einam!“ O į mano vietą pastatė kitą žmogų. Vos nuėjom gal 70 metrų, pasigirdo sprogimas. Atsigrėžėm – nieko nesimato, vien dūmai ir dulkės. Nubėgom su vadu į tą vietą, o iš ten būrys kareivių bėga kiek kojos neša. Pamatėm vieną gulintį, o tai buvo tas, kuris mane pakeitė... Majoras liepė man daryti ką nors, bet viskas buvo beviltiška. Žmogus mirė. Kaip paaiškėjo, sprogo 25 tonų tuščia cisterna. Nuo didelio karščio joje susikaupė dujos – kuro likučių ir oro mišinys. Cisternos viduje buvęs menkai pritvirtintas vamzdis nukrito, nuo smūgio susidarė kibirkštis – ir štai baisus sprogimas. Atsipeikėjęs pagalvojau: juk aš galėjau būti žuvusiojo vietoje, nes viskas įvyko per kelias minutes. Bet aš buvau išsaugotas. Buvau tikras, jog tai Dievo ranka mane apsaugojo.

Pasakiau apie tai tikintiesiems Bucharos bažnyčioje. Jie džiaugėsi dėl manęs ir sakė: „Dievas tave išsaugojo, dėkok Jam. Vadinasi, dar esi reikalingas.“

Šie patyrimai mane stiprina. Viešpats yra su tais, kurie Juo pasitiki. O svarbiausia – malda. Mano mamos paprašytas surinkimas meldėsi už mane, kai tarnavau kariuomenėje. Malda atveria kalėjimo duris, išlaisvina suvaržytas širdis, suteikia ramybę sielai, sustiprina viltį ir pasitikėjimą Dievu. Jam vienam dėka ir šlovė!

¹ Taip XIX amžiuje buvo pravardžiuojami Ukrainos vokiečių tikintieji, kurie reguliariai rinkdavosi į Biblijos valandas – vokiškai Bibelstunde. Šis neoficialus pavadinimas prilipo ir vėliau įtikėjusiems ukrainiečiams ir liaudyje išliko net iki šiol, kai visi štundistai jau įsilieję į baptistų gretas. - *TDE past.*

Apdovanojimas už ypatingą tarnystę

Kauno evangelikų baptistų bendruomenės pastoriaus Vladimiro Seredos tarnystė kalėjimuose prasidėjo 1989 metais Pravieniškių pataisos namuose, kai atsirado galimybė lankyti įkalinimo įstaigas.

1993 metais buvo gautas laiškas nuo Eleonoros Šveicer iš JAV (iki Antrojo pasaulinio karo ji buvo Kauno evangelikų baptistų bendruomenės narė), kuri prašė Alytaus griežto režimo pataisos namuose aplankyti nuteistąjį vardu Žanas ir nuvežti jam dvasinės literatūros. Kai pastorius susitiko su nuteistuoju, šis paprašė reguliariai lankyti jų įkalinimo įstaigą ir skelbti joje Evangeliją. Suderinusi su įkalinimo įstaigos administracija, Kauno bažnyčia nuo 1993-ųjų spalio mėnesio pradėjo savo tarnystę Alytaus kolonijoje, kurioje buvo lankomasi vieną kartą, o vėliau du kartus per mėnesį. Į bažnyčios organizuojamus renginius susirinkdavo iki 200 nuteistųjų. Ši tarnystė Alytaus pataisos namuose tęsėsi iki pat pandemijos pradžios. Per 30 metų daugelis šioje kolonijoje bausmę atliekančių nuteistųjų turėjo galimybę išgirsti Evangeliją, susipažinti su Šventuoju Raštu, atgailauti ir pakeisti savo gyvenimo kryptį.

2003 metais kalėjimuose tarnaujantys broliai iš evangeliškų bendruomenių (baptistų, sekmininkų, metodistų) kartu nutarė įkurti visuomeninę organizaciją „Tarnavimas kaliniams“. Šios organizacijos tikslas – rodyti nuteistiesiems Dievo meilę per Evangelijos skelbimą, mokinystę ir sielovadą. Vėliau ši organizacija buvo pervardinta į „Lietuvos kalėjimų kapelionų asociaciją“.

Nuo 2003 iki 2012 metų kapelionas Vladimiras tarnavo Pravieniškių pirmuosiuose pataisos namuose, kuriuose administracija nuteistųjų mokymui, sielovadai ir susitikimams paskyrė atskiras patalpas. Tuo pačiu metu kapelionui atsirado galimybė tarnauti ir kitose šios įstaigos zonose bei kalėjimo ligoninėje.

Per 30 metų tarnystės kalėjimuose laiką kapelionui V. Seredai yra tekę tarnauti visose įkalinimo įstaigose Lietuvoje. Paskutinius 10 metų jis pastoviai tarnauja Kauno tardymo izoliatoriuje, kur pandemijos metu susitikimai su kaliniais organizuojami nuotoliniu būdu.

2021 metų gruodžio 22 d., prieš Kalėdas, pastorius V. Sereda kartu su kitais kalėjimo darbuotojais buvo apdovanotas medaliu už ilgalaikę tarnystę kalėjimuose. Dėkui Dievui, kad šios tarnystės dėka Evangelija jau tiek metų gali būti skelbiama ne visiems prieinamose vietose ir rodyti kelią į tikrąją šviesą – mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Po apdovanojimo. Pirmas iš dešinės – Vladimiras Sereda

TDE inf.

Eilėraščiai

Pasaulis dūsta

Tylos! Nes reanimacijoje žmonija šiandieną.
Per daug to triukšmo gatvėse, namuos ir... širdyse.
Pasaulis dūsta jau neatlaidumo dūmuose, keršte, be Dievo.
Ištieskime vieni kitiems pagalbos ranką varguose.
O, kiekgi ašarų dar mūsų akys nepamato...
Darykime, ką galime, aplinkui ir prie savo tako.

Tuštybės mugė

„O žmonės... Kodėl mėgstate, kas tuščia...?“ Biblija, Psalmė 4, 3

Ramybės ir Viešpaties malonės
mums reikia kaip vandens ir duonos
ne kartą per metus, ne per šventes – kas dieną,
nes pasiklystame triukšme Tuštybės mugės
ir perkame, kas nepasotina, tuštybę – ir ne vieną...
Ir gal tikrai pajutę akių apgaulės skaudų smūgį
suprantame – ramybės ir Viešpaties malonės
mums reikia daug labiau negu vandens ir duonos...

Romualda Adomaitytė-Chabarina

Sentencijos

"Dievas kalba žmogui meilės šnabždesiu; jeigu šis negirdi, tada sąžinės balsu, o jei žmogus dar negirdi – tada prabyla per kančios ruporą."

Klaivas Luisas

"Technikos srityje mes jau tapome antžmogiais, o sielos srityje dar netapome žmonėmis."

Savaitraštis „Literatūra ir menas“ 1987 m. Nr. 41

"Dievas yra, o atsakymo apie blogio prasmę – nėra. Tai geriau, negu būtų atvirksčiai."

Jakov Krotov

"Tolerancija yra paskutinė sugedusios visuomenės dorybė. Kai visuomenė yra tapusi tokia amoralė, kad reksmingai ir su pasididžiavimu pažeidinėja visus Dievo įsakymus, ji ima primygtinai reikalauti vienos vienintelės dorybės – toleruoti jos amoralumą."

J. Kennedy

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925